

*Dağcılık bir iç yolculuktur deyip yollara düşen
kocaman kalpli insanlara, bu uğurda yaşamlarını
yitiren dağcılara sevgiyle ve saygıyla...*

Uykumun uykusu kaçmıştı. İçine gömüldüğüm uyku tulumunun fermuarını açtım, ayakucumdaki çantadan yün çoraplarımı ve kazağımı çıkarıp giydim.

Hışır, hışır, hışır... sessiz gürültü... Yanımdaki uyku tulumu kımıldadı. Tulumun içine saklanmış bir çift gözün açık olanı sordu:

“N’oldu Leyla?”

“Dışarı çıkacağım. Uykum kaçtı da...”

Matın üstündeki polar şalımı aldım, çadırın fermuarını açıp, emekleyerek dışarı çıktım.

Dışarıda... bıçak gibi bir ayaz... titredim. Ayazı içime çektim. Derin nefeslerle. Mis gibi dağ havası doldu içimin derinliklerine. Karşıma çıkan ilk tümseğe tırmanıp oturdum. Bacaklarımı karnıma doğru çekerek, şalımın içine bohçaladım kendimi. Çadırların sessizliğini dinlemeye koyuldum.

Çadırlar... Tam karşımda Emek’le birlikte kaldığımız çadır, diğerlerinden büyük... Büyük dedimse, beş kişi alabilir, dizlerinin üstüne dikilirsene... Teo taşıdı onu yol boyunca. Az ötede Dilo ve Özen ikilisinin çadırı var... Epey

ötedeki çadırda Teo, Bayram'la birlikte kalıyor; biz sizden biraz uzağa kuralım çadırı, osuruk seslerimiz birbirine karışmasın, dediler... Ve daha uzakta bir yerde de Kara'nın çadırı.

Sessizlik... içime çektim... Doğanın sesini dinledim. Tembel bir karasineğin mızıltısı... yaprakların fişirtisi... rüzgârın kaya çatlaklarında çıkardığı ıslık benzeri tiz ses...

Uzaklarda bir gece kuşu mu öttü? Ben öyle sandım.

Cırcırböceklerinin sesini duymak istedim ama... ötmediler. Geceleri uyurlar mı?

Karga sesli bir kuş öttü...

Gökyüzü kadar yüksek ağaçlar mırıldanıp durdular. Kendi ağacım geldi aklıma, akasyam... Babam ona göz kulak oluyordur... Oluyor mudur? Babam... Ahh ben onun lokum kıızıydım, aşkla sevdiğim Leyla'sıydım! Off... artık değil, babam bana özel besteler yapardı, yoo şimdi yalnızsın, yapayalnızsın Leyla... İçimdeki sesler.. Dinlemek istemiyorum hiçbirini.

Çadırlarda uyuyanları kıskandım birden. Ben uyuyamıyorum ama onlar... Of, bu titreme de neyin nesi!.. Üşüyorum, çok üşüyorum...

Uzaklarda köpekler havladı. Çakal mı yoksa?

Korkarak, titreyerek çadırıma gittim.

2

“Günaydın Emek. Leyla uyanmadı mı?”

“Günaydın Reis. Hayır, uyanmadı.”

“Biraz daha bilgi rica edeyim.”

“Aman Teo, sabah sabah... Uyanamadı işte. Gece pek uyuyamadı galiba.”

“İyi de, hareket saatimiz yaklaşıyor. Gecikirsek... kaya dökülmeleri oluyor bu yolda, risk alamayız...”

Çadırdan içeri...

“Leyla! Leyla! Uykucu kızı.”

Çadırdan dışarı...

“Hemen giyinip geliyorum Reis! Size yetişirim. Başlayan kahvaltuya.”

Saat beşti. Yumurta, peynir ekmek ve çaydan oluşan kahvaltı bitmiş, çadırlar sökülmüştü, yola çıkmaya hazırdılar... Bir kişi dışında.

“Kara! Fotoğraf mı çekecekmiş, ne!”

“Dilo! Koş getir oğlum şu herifi.”

Dilo, asıl adı Demir, ne zaman ki, “Bizim Balıkesir'de benim gibi çok uzun boylu biri vardı, Dilaver'di adı, ona 'Deve Dilaver' derdik, gide gide Dilo oldu çocuğun adı,”

dedi, o gün bu gündür Dilo diye seslenilir oldu ona da.

Demir bir koşu gidip iki koşu döndü, döndü ama yalnız; Kara bir iki fotoğraf daha çekip öyle gelecekmış.

Teo burnundan soludu, “Akşam bi’ dünya laf işitti, bi’ dayak yemediği kaldı, hâlâ sorumsuz! Bundan adam olmaz! Hangi saftirik taktı bunu gruba?” diye tısladı, yetmedi bağırdı: “Kara mısın nesin, yola çıkmak için son beş dakikaaaa!”

“Kara göründüüü!” diye bağırdı Emek, gülüyordu. Uzaklardan oflaya puflaya geliyordu Kara.

Teo, Kara’ya en pis bakışlarından birini fırlattı; gruba, “Hazır mıyız?” diye sordu.

“Evet hazırız... da... Özen? Özen nerde?”

“Off, siz adamı fıtık edersiniz ya! Daha başlarken böylesiniz, olmaz ki böyle disiplinsizlik.” Teo bağıırıyor artık.

Demir yeniden koştu, bu kez sevgilisi için.

Sevgili... çöpleri toplamaya gitmişmiş de, ölü bir kertenkele görmüş yolda, yazıık... “yazıık”ı gömmeden şuradan şuraya gitmezmiş.

Teo bağıırıyor: “Kızım, biz buraya hayvancılık oynamaya gelmedik.”

Demir, sevgilisine arka çıkıyor. “Teoman Bey, hayvan sevgisinden anlamazsın sen, sevgilime bağıırma bakiiim.”

“Ey Ulu Kaçkar, söylesene, bu gelgit akıllılarla ne edeceğim ben?” diye söyleniyor Teo.

Çare yok! Bekliyorlar. Minik hayvanı özenle toprağa gömerken, “Kertenkelenin cesareti üzerimize olsun,” diyor Özen.

Teo şaşkın: “Nee, cesaret mi?”

Özen kararlı: “Evet cesaret.”

“İyi ne yapalım, sen öyle diyorsan, yola devam o zaman.”

Hedef, Karadeniz’in en yüksek dağı Kaçkar. 3937 metre.

Ankara'dan Trabzon'a gelmişlerdi. Önceki gün. Uçakla. Teo liderliğinde. Yedi kişilik bir ekip.

Trabzon'dan Rize'ye, Rize'den Çamlıhemşin'e derken... oldukça yorulmuşlardı.

Çamlıhemşin'de, güzelim yayla evlerinin önünde minibüsten indiklerinde, pansiyon sahiplerince karşılanmış, misafir edilmişlerdi. Gece olana, çadırlarını kurup uykuya dalana kadar bu tatlı insanlarla birlikteydiler.

Ayranlar, muhlama... saçımız kirlendi, yıkayın uşaklar, hemen su ısıtalım size... aa salıncak, hadi pinun sallayalım... Sıcacık insanlar, sımıcak ağırlama.

Bir çay içimlik girdikleri kahvede, Bayram'ın deyişiy-le Ziraat Bankası kadar yaşlı ve çok matrak bir amca onlara merhaba demiş, masasına buyur etmiş, sorular sormuştu: Kaçkar'a çıkacaksınız, eyi, nerelisinuz, Ankara, ha sen neye konuşmaysun, adın ne senun, Kara mudur, o nasıl şeydur, çakır gözlü kızum sen nüçün üzgün bakaysun, Karadeniz'de gemilerin mi battı, sen resim çekecesin ha uşağum, dur yakışıklı bi' poz vereyum daa, bunların başı sen misun, Reis mi adın, ha siz hepinuz birden nerede

okuysunuz daa, Hacettepe mi, esasında neredensunuz, Balıkesir, Salihli, İzmir, İzmir mu dedun, Dolunay Pastanesu'nun neresundansun?..

Gülmüşler gülmüşlerdi...

Tam da o neşeli anda, karşıdaki minareden ezan sesi yükselmişti. Ezanı duyan amca kapıya koşmuş, hocaya seslenmişti: "Gelemem sana cuzel uşağum, meşkuulüm, misafürler var, onları ağırlayacağum daa..."

Gülmüşlerdi yine... Ezanın ardından amca bir ıslık çalmış, ıslığı duyan tulumcu tulumunu çalmış, amca horon tepmeye koyulmuş, koyulmak ne kelime, tulumdan bile önce başlattığı omuz titretmelerini gençlerin şaşkın bakışları arasında bedeninin her noktasında sürdürmüş, elini tuttuğu genci oyuna sürüklemiş, yanlış oynayana kızmıştı: "Ha oyuna erken giriyşın daa..."

Deli gibi bir tempoyla sürdürülen horon boyunca, amca yorulmamış, oynamış oynamış, yorulmamıştı. Bir iskemleye çöküp kaldığında, hayır, hayır, asla yorgun değildi, her an yerinden fırlamaya hazırdı, gerçekten de fırlamıştı. Kapıya koşmuş, hocaya seslenmişti yine: "Gördün mü, nasıl ağırladım uşakları?" Sonra da gülerek gençlere dönmüş; "Uykunuz gelmedi mi daha uşaklar? Ha benum celdu," deyip, iskemlenin kıyıcığına ilişmiş, puf puf uyu-maya başlamıştı.

Uykudaki hali bile komikti.

"Bu eğlenceyi dağda bulamazsınız haa," diyen Reis'e, "Kaçkar'a çıkmaktan vazgeçsek de burada mı kalsak?" demişti gençler.